

dobrodružství z **AMONG US**

MISE MORWEN

TEREZA KOPECKÁ
ilustroval: TOMÁŠ KOPECKÝ

CPRESS

Konečná verze

Dobrodružství z Among Us Mise Morwen

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

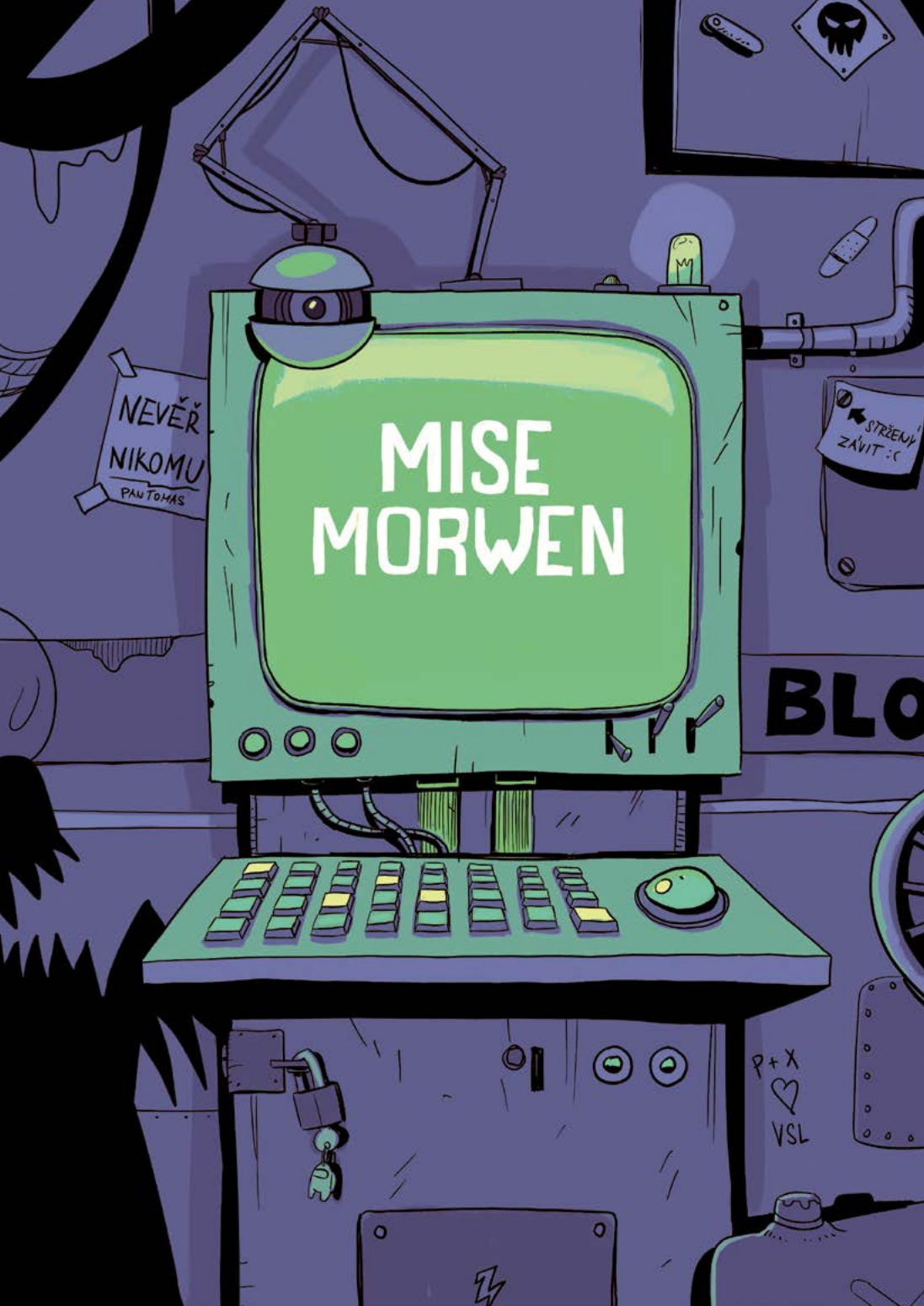

Tereza Kopecká

Dobrodružství z Among Us: Mise Morwen – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MISE
MORWEN

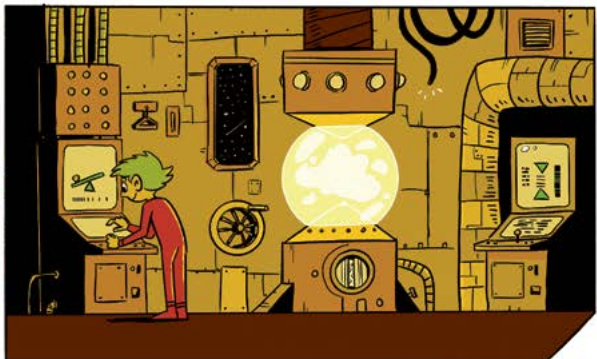
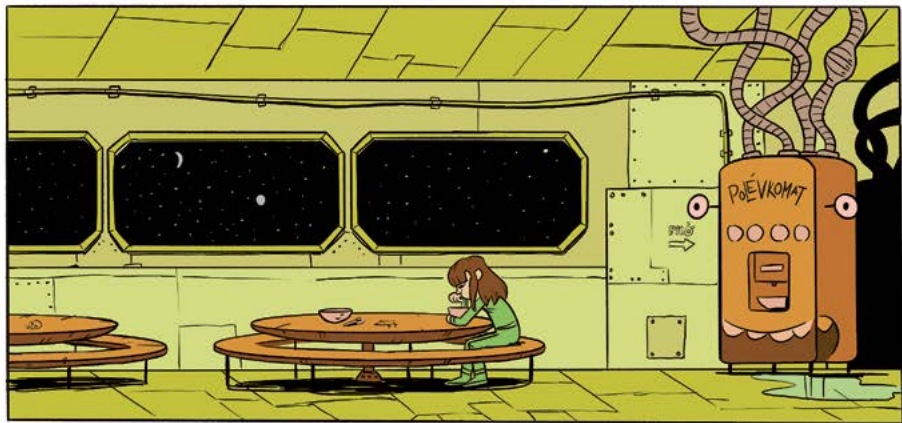
NEVĚR
NIKOMU
PAU TOMAS

STŘEŽNĚ
ZAVÍT: C

BLO

P+X
♥
VSL

DOBRODRUŽSTVÍ Z AMONG US MISE MORWEN

TEREZA KOPECKÁ

 P R E S S

© Tereza Kopecká, 2022

Illustrations ©Tomáš Kopecký, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-264-4487-9

ISBN e-knihy 978-80-264-4511-1 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-4512-8 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

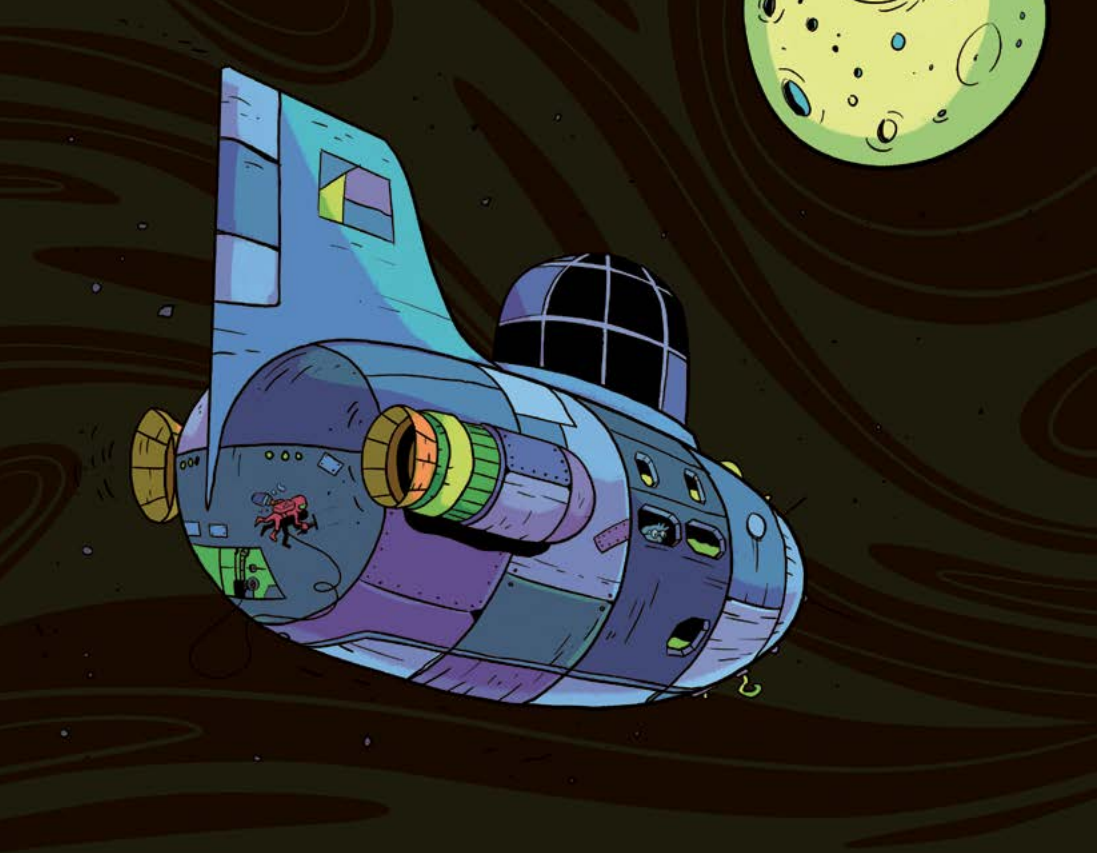
ISBN e-knihy 978-80-264-4510-4 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

dobrodružství z **AMONG US**

MISE
MORWEN

The title 'MISE MORWEN' is rendered in a bold, black, sans-serif font. The word 'MISE' is positioned above 'MORWEN'. Two horizontal black bars extend from the left and right sides of the 'MISE' text. The letter 'O' in 'MORWEN' is replaced by a stylized eye with a white pupil and a black iris. The letter 'W' features a small, white, toothy mouth-like shape at its base. The letters 'M' and 'N' have decorative, tentacle-like appendages extending from their bottom edges, each ending in a series of small white dots.

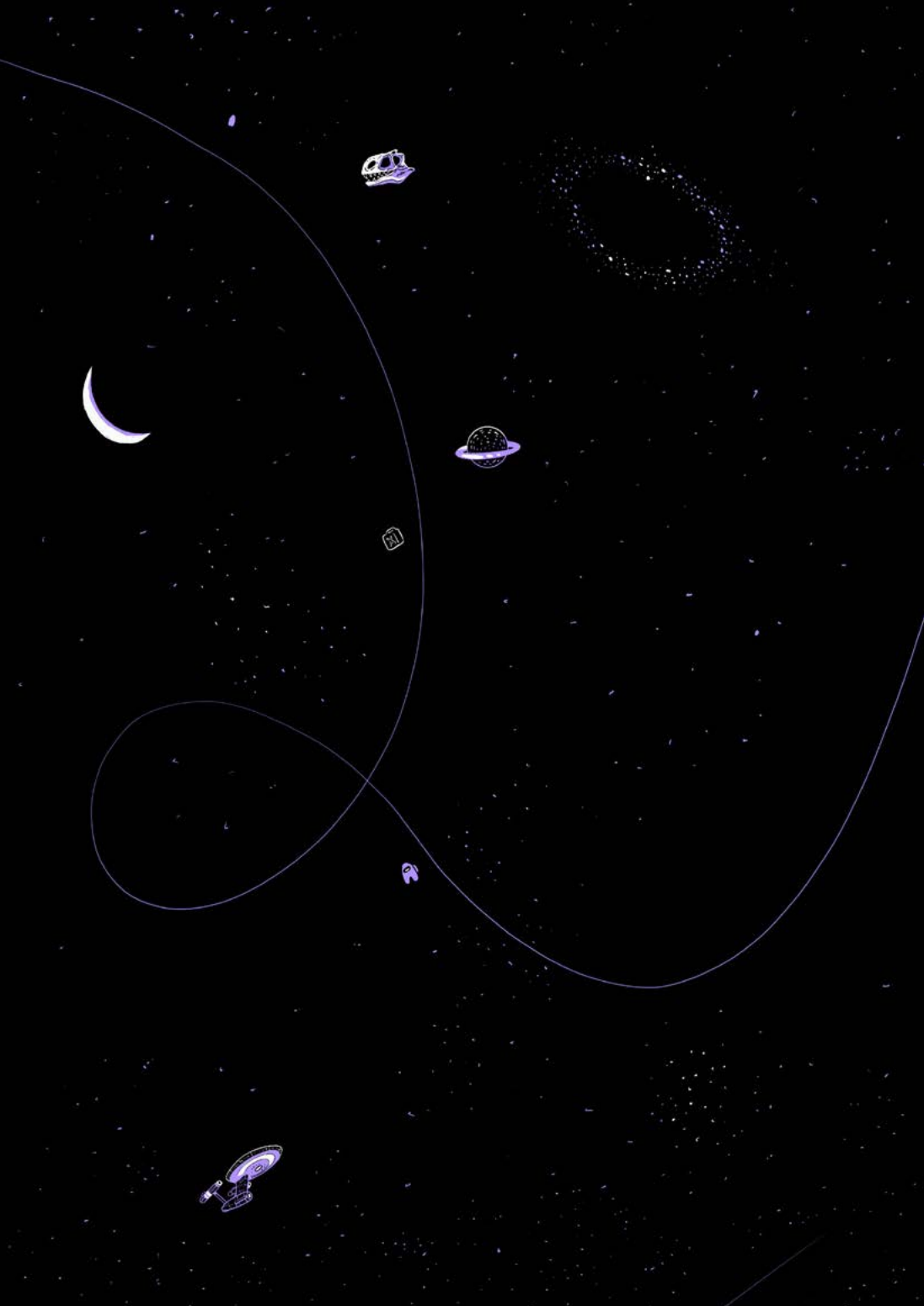
NAPSALA TEREZA KOPECKÁ
ILUSTROVAL TOMÁŠ KOPECKÝ

OBSAH

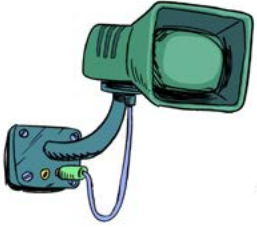

Sobota	12
Neděle	20
Pondělí	34
Úterý	66
Středa	84
Čtvrtek	134
Pátek	148
Sobota	164

UŽ TAM BUDEM?

**JMÉNEM VESMÍRNÉ
AKADEMIE TĚ VÍTÁM
NA PALUBĚ EM.ZO-0912!**

Ahó! Ty jsi ten nováček, vid'?
Hned ti to tady ukážu a máš pokoj
vedle mě. Dáš si nakládané larvy
Onkulutuse?

1

SOBOTA

POKRAČOVAT

Dnes je na naší vesmírné základně dost rušno. Je nás tu na EM. Z0-0912 asi sto padesát a to nepočítám učitele a ostatní zaměstnance, jako jsou kuchařky, piloti, uklízečky, technici, dva lékaři, pět zdravotních sestřiček a ještě spoustu dalších lidí, o jejichž práci toho vlastně moc nevím. A všichni tihle dočasní i stálí obyvatelé základny právě chystají pompézní předzkouškový večírek.

Ještě nikdy jsem neslavil nic, co by teprve mělo přijít. Moje máma je totiž extrémně pověřčivá, a tak nesmíme dopředu slavit ani narozeniny, protože by to přitáhlo neštěstí. Nebo když jsem se chystal k odletu ze Země sem na základnu a prohlásil, že to bude určitě skvělé, máma na mě vykulila oči a zakázala mi nalodit se, protože jsem prý tímhle předčasně pozitivním prohlášením celý svůj pobyt v programu pro nové vesmírné piloty totálně zakříknul. Táta ji ode mně musel doslova odtrhnout! Cítil jsem se tak trapně! Byl jsem přesvědčený, že podobnou odletovou scénou se jen tak někdo z nováčků nezapíše.

Od té doby uplynuly dva roky. A příští týden nás čeká hlavní závěrečná zkouška – samostatný let vesmírem. Ještě nevím, s kým budu v týmu, to se dozvíme až dnes večer, kdy ředitel vylosuje jednotlivé posádky. A protože nikdo netuší, jak při zkoušce dopadne (třeba s kosmickou lodí ztroskotá?), máme si před případnou smrtí ještě užít našeho mladistvého života, zatančit si, nacpat se sladkostmi, které nám tu běžně nedovolují a třeba se i rozmyslet, že nám sláva na Zemi za tenhle risk nestojí a zkoušky předem vzdát.

Já jsem se do vesmírného programu přihlásil proto, že jsem si vždycky přál být pilotem vesmírné stíhačky. Jasně, tohle není žádná stíhačka, ale taková malá kosmická lodička, ale někde se přece začít musí!

Jedno však musím přiznat. Nerad bych do týmu vyfasoval samé holky. Jo a ani nechci toho nového kluka, co sem přiletěl teprve před měsícem z jiné základny. Myslím, že se jmenuje Alex nebo tak nějak.

Holky jsou šíleně natěšené na večerní tancování. Vyzdobily společenskou místnost stuhami a girlandami a na světla vyrobily barevná stínítka, aby prý vytvořily romantickou atmosféru. Pořád se něčemu chechtají, šeptají si a když jdou kolem nás, rozhihňají se a dají se do běhu. Je možné, že se vůbec nestarají o to, že nás v pondělí čeká odlet? Já si celkem dost věřím, že to zvládnou, jsem jeden z nejlepších v naší třídě, ale stejně... Vyplout s dalšími čtyřmi lidmi, které si ani nemůžu vybrat, do nekonečného kosmického prostoru? Řídit loď a spolehnout se přitom na to, že někdo omylem neodpálí motor nebo nás nenaviguje přímo do červí díry?

Přijde mi, že jsem si teprve teď uvědomil, co nás vlastně čeká. A holky se nafukují s balónky, roznášejí barevné kelímky na pití na všechny stoly, vybírají hudbu a aranžují sladkosti do všechlíjakých komínků a věžiček. Proto mám trochu obavy, abych neschytil do posádky samé holky...

Včera mi volali táta s mámou. Snažili se tvářit nadšeně a podpořit mě, ale v očích jsem jim viděl obavy. Máma mi dokonce